

CASSANDRA CLARE

DISPOZITIVE INFERNALE

CARTEA ÎNTÂI

Îngerul mecanic

Traducere din limba engleză și note de
SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Prolog

Londra, aprilie 1878.

DEMONUL EXPLODĂ ÎNTR-UN ȘUVOI DE MĂRUNTAIE ȘI SÂNGE.

William Herondale smuci pumnalul, însă fu prea târziu. Acidul vâscos din sângele demonului începuse deja să corodeze lama strălucitoare. Înjură și azvârlă arma cât colo; aceasta ateriză într-o băltoacă împuțită și începu să fumege ca un chibrit stins în apă. Demonul, desigur, dispăruse — expediat înapoi în lumea infernală, oricare ar fi fost aceea, din care venise, nu fără să fi lăsat în urmă un dezastru.

— Jem! strigă Will, răsucindu-se pe călcâie. Unde ești? Ai văzut? Ucis dintr-o singură lovitură! Nu-i rău, ha?

Dar nimeni nu răspunse chemării lui; cu doar câteva clipe înainte, partenerul lui de vânătoare stătea în urma lui, pe strada umedă și întortocheată, păzindu-i spatele — putea să jure —, însă acum Will rămăsese singur în întuneric. Enervat, se încruntă. Era mult mai puțin amuzant să o facă pe grozavul, dacă nu o făcea pe grozavul în fața lui Jem. Aruncă o privire peste umăr, unde strada se îngusta într-un pasaj ducând spre apele întunecate și umflate ale Tamisei. Prin golul acela, Will vedea contururile de umbră ale vaselor ancorate la chei, o pădure de catarge asemenea unei livezi fără frunze. Nici urmă de Jem; probabil se întorsese către Narrow Street, în căutare de mai multă lumină. Ridicând din umeri, Will o luă înapoi pe drumul pe care venise.

Narrow Street se intersecta cu Limehouse între docurile de lângă fluviu și cocioabele înghesuite care se întindeau în vest, spre Whitechapel. Strada era la fel de îngustă pe cât sugera și numele, mărginită de depozite și de clădiri șubrede din lemn. În acel moment, era pustie; chiar și bețivii care se clătinau în drum spre casă când plecau de la Grapes își găsiseră alt loc unde să zacă pe timpul nopții. Lui Will îi plăcea cartierul Limehouse, îi plăcea sentimentul de margine de lume, de unde plecau zilnic vase spre porturi inimaginabil de îndepărtate. Nu-l deranja nici faptul că zona era o speluncă a marinarilor, și în consecință plină de tripouri, de bârloguri pentru fumătorii de opiu și de bordeluri. Era ușor să te pierzi într-un asemenea loc. Nu-l deranja nici măcar duhoarea — fum și miros de frânghii și de smoală, arome de condimente exotice amestecate cu mirosul de apă murdară al Tamisei.

Privind în susul și în josul străzii pustii, își șterse fața cu mâneca hainei, încercând să îndepărteze sângele care-l înțepa și-i ardea pielea. Mâneca se mânji de niște pete verzi și negre. Avea o tăietură și pe dosul mâinii, una urâtă. I-ar fi prins bine o rună vindecătoare. De preferat, una de-a lui Charlotte. Ea se pricepea foarte bine la desenat *iratzes*.

O formă se detașă din întuneric, îndreptându-se către Will. Înaintă puțin, apoi se opri. Nu era Jem, ci un polițist mundan îmbrăcat cu o haină groasă, cu o cască în formă de clopot pe cap și o expresie încurcată pe chip. Privea fix spre Will, sau mai degrabă *prin* Will. Chiar dacă se obișnuise cu iluziile magice, tot i se părea ciudat ca cineva să se uite prin el, ca și când n-ar fi existat. Will își dori brusc să înșface băta polițistului și să se uite cum bărbatul s-ar fi întors nedumerit dintr-o parte într-alta, încercând să-și dea seama unde a dispărut; dar Jem îl certase de câteva ori când mai făcuse asta, și cum Will nu putea nicicum să înțeleagă obiecțiile lui la toată povestea, de ce să-l supere?

Ridicând din umeri și clipind, polițistul trecu de Will, scuturând din cap și mormăind ceva cum că ar trebui să renunțe la gin înainte să înceapă să aibă vedenii. Will se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe bărbat să treacă, apoi strigă:

— James Carstairs! Jem! Unde ești, ticălos trădător?

De data asta se auzi un răspuns vag.

— Aici! Urmărește lumina lămpii-vrăjitoarei!

Will porni spre locul din care se auzea vocea lui Jem. Părea să vină dintr-un gang întunecat dintre două depozite; în întuneric se vedea o rază firavă de lumină, ca o flacăra răătăitoare.

— M-ai auzit și mai înainte? Demonul ăla shax s-a gândit că mă poate învinge cu cleștii lui afurisiți, dar l-am încolțit pe o alee...

— Da, te-am auzit.

Tânărul care apărui în capul aleii era palid în lumina lămpii — mai palid decât de obicei, adică foarte palid. Nu purta nimic pe cap, așa că părul îi ieșea imediat în evidență. Avea o culoare argintie strălucitoare, ciudată, ca a unui șiling nou. Ochii erau de aceeași culoare argintie, iar pe fața lui cu oase fine, prelungă, curbura ușoară a ochilor era singurul indiciu cu privire la originea sa.

Pe piept cămașa albă îi era plină de pete de culoare închisă, iar mâinile îi erau mânjite ici și colo cu roșu.

Will se îngrijoră.

— Sângerezi. Ce s-a ntâmpnat?

Jem făcu un gest cu mâna către Will, să stea liniștit.

— Nu e sângele meu.

Întoarse capul spre aleea din spatele lui.

— E al ei.

Will se uită în spatele prietenului său, în întunericul dens al aleii. În colțul îndepărtat era o siluetă chircită — doar o umbră, dar când Will se uită mai atent, văzu conturul unei mâini palide și o şuviță de păr de culoare deschisă.

— O femeie moartă? Întrebă Will. O mundană?

— O fată chiar. Nu mai mare de paisprezece ani.

Auzind asta, Will înjură zdravăn. Jem așteptă răbdător să termine.

— Dacă măcar ne-am fi nimerit pe aici puțin mai devreme, spuse Will în cele din urmă. Afurisitul de demon...

— Asta-i ciudățenia. Nu cred că e lucrătura demonului — se încruntă Jem. Demonii shax sunt paraziți, progenituri de paraziți. Ar fi vrut mai degrabă să-și târască victima în bârlogul lui, ca să-și depună ouăle în pielea ei cât ar mai fi fost încă în viață. Dar fata asta... a fost

înjunghiată de mai multe ori. Și nu cred că aici. Pur și simplu nu e destul sânge pe alee. Cred că a fost atacată în altă parte, și s-a târât până aici, unde a murit din cauza rănilor.

— Dar demonul shax...

— Asta-ți spun, nu cred că a fost shaxul. Cred că shaxul o urmărea — o vâna pentru ceva, sau pentru cineva.

— Demonii shax au un simț dezvoltat al mirosului, încuviință Will. Am auzit de magicieni care îi folosesc pentru a lua urma dispăruților. Și se pare că ăsta se deplasa cu un scop ciudat.

Se uită din nou în spatele lui Jem, la micimea demnă de milă a formeii chircite de pe alee.

— N-ai găsit arma, nu-i așa?

— Poftim! — Jem scoase ceva din jachetă, un cuțit înfășurat într-o batistă albă. E un fel de stilet, sau un pumnal de vânătoare. Uite cât e de subțire lama.

Will îl luă. Lama era într-adevăr subțire, terminată într-un mâner din os șlefuit. Lama și plăseaua erau pătate cu sânge închegat. Încruntându-se, șterse lama cuțitului de materialul aspru al mânecii sale, frecând-o până când începu să se vadă un simbol pirogravat. Doi șerpi, mușcându-și unul celuilalt coada și alcătuiind un cerc perfect.

— *Uroboros*, spuse Jem, aplecându-se pentru a privi atent cuțitul. Unul dublu. Dar ce crezi că înseamnă?

— Sfârșitul lumii, zise Will, uitându-se încă la pumnal, cu un zâmbet jucăuș pe buze, și începutul.

Jem se încruntă.

— William, înțeleg simbolul. Dar te întrebam ce crezi că semnifică prezența lui pe pumnal.

Briza dinspre fluviu îi răvăși părul lui Will; acesta și-l dădu din ochi cu un gest nervos și începu din nou să studieze cuțitul.

— E un simbol alchimic, nu unul de magician sau de-al vreunui locuitor din Lumea de Jos. Asta-nseamnă de obicei de-al oamenilor — mundani nesăbuiți care cred că jucându-se de-a magicienii obțin biletul câștigător pentru avere și faimă.

— Genul care de obicei sfârșesc într-o grămadă de zdrențe însânge-rate în interiorul vreunei pentagrame, spuse Jem înverșunat.

— Genul care se preumblă prin Lumea de Jos din frumosul nostru oraș. După ce înfășură batista cu grijă în jurul lamei, Will o vârâ în buzunarul jachetei.

— Crezi că Charlotte o să mă lase să mă ocup eu de investigație?

— Crezi că în Lumea de Jos ar avea cineva încredere în *tine*? Tripourile, locurile colcăind de vicii magice, femeile de moravuri ușoare...

Will zâmbi așa cum probabil că zâmbise și Lucifer chiar înainte să cadă din Rai.

— Crezi că mâine ar fi prea devreme să încep să caut?

Jem oftă.

— Fă cum vrei, William. Ca-ntotdeauna.

Southampton. Mai.

TESSA NU-ȘI AMINTEA SĂ FI FOST O VREME CÂND SĂ NU-I FI PLĂCUT îngerul mecanic. Îi aparținuse mamei ei, care îl purtase până în clipa morții. După aceea, zăcuse în caseta de bijuterii a mamei până când frațele ei, Nathaniel, îl scosese într-o zi să vadă dacă mai funcționa.

Îngerul nu era mai mare decât degetul rozaliu al Tessei, o micuță statueta făcută din alamă, cu aripi de bronz, cât cele de greier. Avea o față delicată din metal, cu pleoapele în formă de semilună închise, și cu mâinile încrucișate în față pe o sabie. Un lăntșor subțire care trecea pe sub aripi permitea ca îngerul să fie purtat la gât în chip de medalion.

Tessa știa că îngerul avea un mecanism, pentru că dacă îl ducea la ureche auzea sunetul mașinăriei, asemănător cu cel al unui ceas. Nate exclamase surprins că încă mai funcționa, după atâția ani, și căutase, în zadar, un buton sau un șurub, sau o altă modalitate prin care să poată întoarce mecanismul îngerului. Nimic. Ridicând din umeri, îi înapoiasse Tessei medalionul. Din acel moment, nu se mai despărțise niciodată de el; chiar și noaptea, în timp ce ea dormea, îngerul îi stătea la piept, ticăitul lui constant semănând cu bătăile unei alte inimi.

Acum îl ținea în mână, strâns între degete, în timp ce *Main* își croia calea printre celelalte vapoare masive cu aburi, pentru a găsi un loc de

acostat la docul din Southampton. Nate insistase ca în loc de Liverpool să vină în Southampton, unde soseau cele mai multe vase transatlantice cu aburi; pentru că, zicea el, Southampton era un loc de debarcare mult mai plăcut. Dar Tessa nu se putu abține să nu se arate puțin dezamăgită când văzu pentru prima dată Anglia. Totul era cenușiu și trist. Ploaia răpăia pe turllele unei biserici din depărtare, în timp ce din coșurile vasului se înălța un fum negru, pătând deja cerul cu o culoare incertă. O mulțime de oameni în haine de culoare închisă, cu umbrele în mână, stăteau pe docuri. Tessa se uită atent să vadă dacă fratele ei era acolo, dar ceața și fumul vasului erau prea groase ca să poată distinge pe cineva din mulțime.

Tessa se înfioră. Briza mării era rece. În toate scrisorile, Nate pretinsese că Londra era frumoasă, cu soare în fiecare zi. Tessa speră, în sine ea, că acolo era vreme mai bună decât aici, pentru că nu-și luase haine călduroase, în afară de vechiul șal de lână al mătușii Harriet și de o pereche de mănuși subțiri. Își vânduse aproape toate hainele ca să plătească înmormântarea mătușii, gândindu-se că fratele ei o să-i cumpere altele odată ajunsă la Londra, unde avea să locuiască împreună cu el.

Se auzi un șuierat. Vasul *Main*, cu strălucitorul său corp vopsit în negru, lucios datorită ploii, ancorase, iar remorchererele brăzdau apa umflată și cenușie, pregătite să transporte bagaje și pasageri pe mal. Aceștia din urmă se îmbulzeau să coboare de pe vas, vizibil nerăbdători să simtă pământul sub picioare. Când plecaseră din New York, totul fusese atât de diferit: cerul senin, și cântecele unei orchestre de alămuri... Totuși, cum nu avusese pe nimeni de la care să-și ia rămas-bun, nu prea fusese un eveniment fericit.

Zgribulindu-se, Tessa se alătură mulțimii care cobora. Apa îi șiroia neplăcut pe cap și pe gât, neacoperite, ca niște împunsături de ace mici de gheață, iar mâinile, în mănușile subțiri, îi erau reci și umede din cauza ploii. Ajungând pe chei, privi în jur nerăbdătoare, încercând să-l zărească pe Nate. Nu mai vorbise cu nimeni de aproape două săptămâni, stând mai mult singură pe tot parcursul călătoriei la bordul lui *Main*. Ar fi fost minunat să poată vorbi din nou cu fratele ei.

Dar nu era acolo. Cheiul era plin de maldăre de bagaje și de tot felul de cutii și alte încărcături, chiar și stive de fructe și legume care se vestejeau și se stricau în ploaie. Un vapor cu aburi din apropiere pleca spre

Le Havre, iar marinarii uzi până la piele mișunau în jurul Tessei, strigând în franceză. Încercă să se ferească, dar aproape că fu strivită de un grup de pasageri grăbiți să se adăpostească în clădirea gării.

Însă Nate nu se vedea nicăieri.

— Sunteți domnișoara Gray?

Era o voce guturală, cu accent puternic. Un bărbat se postase în fața Tessei. Era înalt și purta o haină lungă, neagră, ale cărei poale măturau pe jos, și un joben care strângea apa de ploaie în boruri ca o cisternă. Avea ochii foarte bulbucați, aproape ieșiți în afară, ca de broască, și pielea aspră ca o cicatrice. Tessa trebui să-și stăpânească impulsul de a fugi de el. Dar știa cum o cheamă. Cine altcineva de pe aici ar fi putut să știe cum o cheamă, dacă nu-l cunoștea și pe Nate?

— Da?

— Fratele dumneavoastră m-a trimis. Veniți cu mine.

— Dar el unde este? întrebă Tessa, însă bărbatul se îndepărtase deja.

Mergea chinuit, de parcă ar fi șchiopătat ca urmare a unei răni mai vechi. După un moment, Tessa își ridică poala hainei și se grăbi să-l ajungă.

El își făcea loc prin mulțime, înaintând hotărât. Oamenii printre care trecea croindu-și drum cu coatele se dădeau în lături, bombănind că e un bătăran, iar Tessa aproape că alerga încercând să țină pasul. Coti brusc după o grămadă de cutii și se opri în fața unei trăsuri mari, de culoare neagră. Pe ușă era scris ceva cu litere aurii, dar din cauza ploii și ceții groase Tessa nu reuși să le citească bine.

Portiera trăsuri se deschise, iar o femeie se aplecă în afară. Purta o pălărie enormă, cu pene, care-i ascundea fața.

— Domnișoara Theresa Gray?

Tessa încuviință. Bărbatul cu ochi bulbucați se grăbi s-o ajute pe femeie să coboare din trăsura — de unde ieși apoi încă o femeie. Amândouă își deschiseră imediat umbrelele și le ridicară, adăpostindu-se de ploaie. Apoi se uitară la Tessa.

Femeile alcătuiau o pereche ciudată. Una era foarte înaltă și slabă, cu o față osoasă, îngustă. Părul ei decolorat era strâns într-un coc la ceafă. Purta o rochie din mătase de culoare violet strălucitor, deja stropită ici și colo de ploaie, și avea și mănuși violete asortate. Cealaltă femeie era

scundă și plinuță, cu ochi mici înfundați în orbite; mânușile de un roz strălucitor întinse peste mâinile ei mari le făceau să pară niște labe colorate.

— Theresa Gray, spuse cea scundă. Ce bine îmi pare să ne cunoaștem, în sfârșit! Eu sunt doamna Black, iar aceasta este sora mea, doamna Dark. Fratele dumitale ne-a trimis să te însoțim la Londra.

Tessa — udă, înfrigurată și uimită — își strânse mai bine șalul umed în jurul umerilor.

— Nu înțeleg. Unde e Nate? De ce n-a venit chiar el?

— Dânsul a fost reținut din păcate de niște afaceri în Londra. Mort-main nu s-a putut dispensa de el. Oricum, a trimis un bilet pentru dumneata — doamna Black întinse o bucată de hârtie răsucită, deja umedă de la ploaie.

Tessa se întoarse cu spatele ca să citească. Era un bilețel de la fratele ei, care se scuza pentru că nu venise la docuri să o întâlnească, și o anunța că are încredere că doamna Black și doamna Dark — *eu le numesc Surorile Întunecate, Tessie, din motive evidente, iar ele par să găsească numele agreabil!* — o vor aduce în siguranță la casa lui din Londra. Cele două erau, mai spunea biletul, proprietăresele lui, și prietene de încredere, așa că aveau toată garanția din partea lui.

Asta o făcu să se hotărăscă. Scrisoarea era cu siguranță de la Nate. Era scrisul lui, și nimeni altcineva nu-i spunea Tessie. Înghiți în sec și vârî biletul în mâncă, întorcându-se pentru a le privi pe cele două Surori.

— Prea bine, spuse ea, încercând să-și înăbușe dezamăgirea pe care încă o mai simțea, foarte nerăbdătoare să-și vadă fratele. Să chemăm un hamal ca să-mi care cufărul?

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie.

Tonul vesel al doamnei Dark nu se potrivea cu trăsăturile ei cenușii și ascuțite.

— Am aranjat deja să fie trimis înainte.

Pocni din degete către bărbatul cu ochi bulbucăți, care se aruncă dintr-o mișcare pe capra trăsurii. Ea își puse mâna pe umărul Tessei.

— Vino, copilă; hai să te adăpostim de ploaie.

În timp ce Tessa se îndrepta către trăsură, împinsă de strânsoarea osoasă a doamnei Dark, ceața se ridica, dezvăluind imaginea aurie și

strălucitoare pictată pe portieră. Cuvintele „clubul Pandemonium” se răsuceau în jurul a doi șerpi care își mușcau unul celuilalt coada, alcătuind un cerc. Tessa se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic de care să te îngrijorezi, spuse doamna Black, care deja se urcase și își așezase fustele pe canapeaua confortabilă.

Interiorul trăsurii era bogat ornamentat, cu două canapele îmbrăcate în catifea plușată purpurie, așezate față în față, și cu perdele aurii împodobite cu ciucuri care atârnavă la ferestre.

Doamna Dark o ajută pe Tessa să urce în trăsură, și apoi se urcă și ea. Când Tessa se așeză pe canapea, doamna Black întinse mâna pentru a închide portiera în urma Surorii ei și a cerului cenușiu de afară. Când zâmbi, dinții îi străluciră în întuneric ca și când ar fi fost făcuți din metal.

— Theresa, insist să te așezi confortabil, te rog. Ne așteaptă o călătorie lungă.

Tessa strânse în mână îngerul mecanic pe care îl purta la gât, simțindu-se alinată de ticăitul constant, în timp ce trăsură înainta prin ploaie.